

Arrest

nr. 118 471 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 6 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 augustus 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 oktober 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn Belgische partner leggen op 25 februari 2013 te Oosterzele een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Tevens op 25 februari 2013 dient verzoeker een aanvraag in om, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap, in het bezit te worden gesteld van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 23 augustus 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 26 augustus 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.02.2013 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- een verklaring op eer door een derde m.b.t. de samenwoning van betrokkenen. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als bewijs van een duurzame en stabiele relatie van tenminste twee jaar, of van een ononderbroken samenwoning van één jaar voorafgaand aan de aanvraag.*
- medisch attest dd. 29.03.2013; diverse documenten van ziekenhuis Jan Palfijn dd. 23.12.2012 en 07.03.2013, opgesteld op het gemeenschappelijke adres van betrokkene en de referentiepersoon: deze documenten zijn te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen, of van een ononderbroken samenwoning van één jaar voorafgaand aan de aanvraag.*
- ongedateerde foto's: betrokkene legt meerdere ongedateerde foto's voor. Aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon. Immers, deze foto's tonen niet aan dat betrokkenen elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.*
- rekeningoverzicht Argenta dd. 24.05.2013: dit document toont aan dat betrokkene en de referentiepersoon een gezamenlijke rekening bezitten. Dit document is echter te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen, of van een ononderbroken samenwoning van één jaar voorafgaand aan de aanvraag.*

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van de rechten van verdediging. Tevens betoogt hij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

[...]

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

[...]

Dat dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker ingediende aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geweigerd wordt omdat op basis van een verklaring op eer door een derde, medisch attest, diverse documenten van ziekenhuis Jan Palfijn, foto's, rekeningoverzicht, ... niet kan gesteld worden dat de relatie bewezen is overeenkomstig de art. 40bis en 40ter Vw.

Dat deze motivatie evenwel niet afdoende is.

Zo hebben verzoeker en zijn levenspartner tal van bewijsstukken neergelegd waaruit blijkt dat zij wel degelijk een duurzame relatie hebben en eveneens voldoen aan de voorwaarden gesteld in de art. 40bis en 40ter Vreemdelingenwet.

[...]

Dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de door verzoekers neergelegde bewijsstukken samen geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag.

Dat er sprake is van schending van de art. 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder wanneer wordt nagelaten rekening te houden met alle door verzoeker neergelegde bewijsstukken samen.

[...]

Dat voorts verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 7.01.2013 overeenkomstig art. 9bis Vw. geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (cf. stuk 2)

Dat immers in de door verzoeker bij de Burgemeester van Oosterzele ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 7.01.2013 overeenkomstig art. 9bis Vw. heeft verzoeker uitdrukkelijk gesteld sedert geruime tijd een hechte relatie te hebben met zijn levenspartner, mevrouw [...], en met haar samen te wonen te Oosterzele.

Dat er sprake is van schending van de art. 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder wanneer door

verweerder wordt nagelaten rekening te houden met de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 7.01.2013 overeenkomstig het art. 9bis Vw.

Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier.

Dat verweerder geenszins voldoende voorafgaand onderzoek heeft verricht alvorens een beslissing te nemen ten aanzien van verzoekers aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.”

2.1.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – waarvan de inhoud correct wordt weergegeven door verzoeker – heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen.

Zo wordt verzoeker een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk geweigerd in uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van de vaststelling dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Hierbij wordt aangegeven dat verzoeker niet heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te onderhouden met zijn partner, nu niet werd aangetoond dat zij ofwel reeds één jaar onafgebroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag ofwel elkaar reeds twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en elkaar drie maal hebben ontmoet, waarbij deze ontmoetingen ten minste vijfenveertig dagen omvatten ofwel een gemeenschappelijk kind hebben. Hierbij wordt, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, wel degelijk telkens *in concreto* ingegaan op de door verzoeker aangebrachte stukken en toegelicht waarom deze niet volstaan als bewijs van een duurzame en stabiele relatie zoals vereist door artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Zo wordt gesteld dat de voorgelegde verklaring op eer van een derde niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst, dat de voorgelegde medische stukken en het rekeningoverzicht van Argenta te recent zijn om het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen en dat de voorgelegde foto's ongedateerd zijn en dus evenmin als afdoende bewijs hiervan kunnen worden aanvaard.

Verzoeker betoogt nog dat niet op een afdoende wijze is gemotiveerd waarom met de door hem ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging van 7 januari 2013 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen rekening kan worden gehouden. De Raad merkt evenwel op dat de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, twee afzonderlijke procedures betreffen en dat verzoeker de mogelijkheid had beide aanvragen te staven met de hiertoe volgens hem relevante en nuttige gegevens en stukken. Er blijkt niet dat de gemachtigde van de staatsecretaris bij de behandeling van een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zou dienen te motiveren omtrent een andere door verzoeker ingediende aanvraag waarvan de loutere indiening bovendien als dusdanig geen enkele invloed heeft op de verblijfsstatus van verzoeker. Louter ten overvloede merkt de Raad ook op dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat in het kader van de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gegevens voorlagen die niet tevens voorlagen bij de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Verder wordt aangegeven dat verzoeker bevel wordt gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen en dit op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en gelet op het gegeven dat verzoekers legaal verblijf in België is verstreken.

De Raad stelt vast dat de motiveringen van de bestreden beslissingen pertinent en draagkrachtig zijn en verzoeker in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen.

2.1.2.2. In zoverre verzoeker betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en aangeeft niet akkoord te gaan met de motieven die ten grondslag liggen van de beslissing waarbij hem het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van Belgische onderdaan, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische onderdaan een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”.

In casu weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie omwille van het gegeven dat verzoeker niet heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te onderhouden met zijn partner, nu niet werd aangetoond dat zij ofwel reeds één jaar onafgebroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag ofwel elkaar reeds twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en elkaar drie maal hebben ontmoet, waarbij deze ontmoetingen ten minste vijfenveertig dagen omvatten ofwel een gemeenschappelijk kind hebben.

Verzoeker weerlegt op geen enkele wijze de concrete motieven van de beslissing waarbij hem het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd, doch stelt louter dat uit de overgemaakte stukken wel degelijk blijkt dat hij een duurzame relatie onderhoudt met zijn partner. Met deze kritiek stelt hij aldus zijn beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cfr. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Waar verzoeker nog stelt dat geen rekening werd gehouden met alle neergelegde bewijsstukken in hun geheel, kan de Raad ten slotte enkel vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze toelicht waarom de stukken samen genomen alsnog het bewijs zouden vormen van een duurzame en stabiele relatie. De

Raad ziet niet in hoe verschillende stukken die elk – omwille van hun recentheid of omdat zij niet van aard zijn het bewijs van een duurzame en stabiele relatie te kunnen leveren – niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker en zijn partner een duurzame en stabiele relatie zoals bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet hebben, tezamen genomen wel zouden kunnen volstaan als bewijs.

Wat de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft, kan verder in wezen worden verwezen naar de uiteenzetting op dit punt in het kader van de formele motiveringsplicht. De Raad herhaalt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het in rekening brengen van de aanvraag om verblijfsmachtiging de totstandkoming van de bestreden beslissingen zou hebben kunnen beïnvloeden, zodat in geen geval zijn belang bij de betreffende kritiek blijkt.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing waarbij het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis *juncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenfinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.2.4. De Raad merkt verder op dat verzoeker bij zijn aanvraag alle nuttige en relevant geachte gegevens en stukken heeft kunnen overmaken. Verder blijkt niet welke nuttige gegevens en/of stukken hij alsnog had kunnen aanbrengen. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op de rechten van verdediging ter nietigverklaring van de beslissing waarbij hem het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd.

2.1.2.5. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Dat verzoeker samen met zijn levenspartner een hecht gezin vormt.

Dat verzoeker, gescheiden van zijn levenspartner, onmogelijk een waardig en effectief leven kan leiden in Senegal.

Dat, als gevolg van het verzoekers betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker België dient te verlaten en van zijn levenspartner, met wie hij een hecht gezin vormt, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel .

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven en gezin heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn Belgische partner. Los van het gegeven dat verzoeker de motivering niet weerlegt dat het duurzaam en stabiel karakter van de relatie niet is aangetoond en daargelaten de vraag of huidige zaak in het licht van de leer van de positieve of negatieve verplichtingen dient te worden onderzocht, stelt de Raad vast dat in ieder geval verzoeker niet aannemelijk maakt dat er sprake zou zijn van een kennelijk onredelijke belangenafweging tussen enerzijds zijn recht op een privé- en/of gezinsleven en anderzijds het algemeen belang. De Raad wijst erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. Vande Lanotte en Y. Haeck (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont ook niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met zijn nieuwe partner in zijn land van herkomst of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen met zijn partner. Verzoeker bevond zich bovendien bij het aangaan van de relatie op onwettige wijze in België, zodat zowel hij als zijn partner dienden te weten dat de preciaire of onwettige verblijfssituatie van verzoeker tot gevolg had dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. De bestreden beslissingen hebben ook niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt en beletten niet dat verzoeker alsnog wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk als partner in een duurzame relatie van zodra hij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden. Verzoeker kan ook niet dienstig voorhouden dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van de bestreden beslissingen, nu de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde is (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van zijn partner niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cf. M. Van De Putte, "Straatsburg gaat vreemd", *T.Vreemd*. 1994, 3-16) en kan, *in casu*, geen schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging geen rekening hield met verzoekers verblijf in België, met zijn wettelijke samenwoning,

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd.”

2.3.2. De Raad wijst erop dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG. Zo kan het reeds volstaan erop te wijzen dat deze richtlijn betrekking heeft op de gezinshereniging met een derdelander en artikel 3, derde lid van de richtlijn uitdrukkelijk bepaalt dat de richtlijn niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie.

Er blijkt dan ook evenmin dat verzoeker zich dienstig kan steunen op het artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG om te betogen dat hij diende te worden gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen.

In ieder geval dient ook te worden benadrukt dat verzoeker de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag om tot een verblijf toegelaten te worden en dat hij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen. Verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken. Het enkele feit dat verzoeker niet persoonlijk werd uitgenodigd voor een gesprek, doet hieraan geen afbreuk. Verder dringt de vaststelling zich ook op dat verzoeker in gebreke blijft enig concreet element naar voor te brengen dat naar zijn mening een andere uitkomst had kunnen rechtvaardigen. Hij verwijst op zeer algemene wijze naar zijn verblijf in België doch zonder toe te lichten op welke wijze dit afbreuk kon doen aan de bestreden beslissingen. Verder verwijst hij naar zijn wettelijke samenwoning, doch wat dit betreft wordt op duidelijke wijze gemotiveerd waarom dit gegeven volgens verweerder niet volstaat voor een toelating tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Er blijkt dan ook niet welk belang verzoeker heeft bij zijn betoog. De aangevoerde schending van de hoorplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van de rechten van verdediging kan dan ook in geen geval leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Enige tekortkoming aan de motiveringsplicht kan bijgevolg evenmin worden vastgesteld.

In zoverre verzoeker verder nog doelt op een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel dient te worden vastgesteld dat een concrete toelichting ontbreekt van de wijze

waarop de bestreden beslissingen deze beginselen zouden schenden Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

Het derde middel kan niet worden weerhouden.

2.4. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS